

Hand, tändsticka, askfat

Vi sitter här för att lära oss dikten utantill
innan de sidor jag har lindat in mig i dras av mig,
som en plisserad klänning, och sedan bränns
över ett askfat. Tändstickorna ligger där på bordet.

Den här smärtan är inte bara vår egen; vi har
tusen händer; vi är en björkskog utanför
den ödelagda staden, trötta på alla prövningar,
och om ikonernas torterade metall förblir vi tysta.

Jag tänkte ge dig ljudet av klockor som ringer
från en övergiven kyrka i fjärran, lukten av förkolnade
takstolar och bråte, för att säga att elden är
också ett ljus. Allt detta såg jag i spegeln,

och i spegelns dröm, din gestalt som
skyndade över fälten till ett rum utan väggar,
där kroppen är en dikt. Vi höll om varandra i
det rummet, och för ett ögonblick fanns ingen smärta.

Stum

Hon flyttar luren till andra örat
med den tunna sladden runt halsen hon är inte
i telefon med någon pratar om en gul låda
en gul låda där hon vill förvara
askan efter brända brev och kärt strunt
oframkallade tomma fotografier ge dem tillbaka
till ingen alls medan hon ligger på golvet och talar
med ingen alls avskuren från den verkliga världen även när
klockan tickar och hon tänder ännu en cigarett
väntar och väntar tills hon fortsätter sin monolog
sin vandring uppför språkets oktaver skiftar mellan
grundtonen och kromatiska färgblixtar av vrede
som håller dörren stängd och förhållandet brutet
som ett lås som inte fungerar när ingen kan hjälpa henne
ut ur den mänskliga röstens rum när den talar
utan att lyssna på ljuden som den skapar
utan den nödvändiga ensamheten och att våga
fråga sig själv vem hon är där hon sitter och håller
ett par bilhandskar i händerna utan att ta på sig dem
och säger nej, ingenting, ingenting, nej, nej, nej älskling, det är ingenting.

I.

Jag ska inte säga något
utan börja dagen

med sång, min mun
en gömma för honung.

Jag har, hursomhelst,
glömt mitt språk.

Tysta korsar vi gatan,
ser ner på kullerstenarna,

deras nötta och trötta ytor
som glittrar efter morgonens

regn. Vi fortsätter framåt,
kunniga i uthållighet.

II.

Jag ska förbli stum, behöver
inte längre ge klagan en röst.

Det är tillåtet i kroppen,
trots allt, kroppen finner

ett sätt att bedja,
utan att stå emot

uppvaknandets plötsliga köld,
med ögon som hålls

öppna i sömnen, allt
i ett osäkert mörker

och dränkt i ett ljus,
som stiger upp i detta nu.

III.

På denna sista dag i staden,
med mångskiftande färger

och toner, med sentenser och
prövningar, går vi förbi

blomsterbutiker och kaféer,
filtar vikta över stolarna,

och kyrkklockorna överraskar
oss. Min hud har blivit

en karta. De fina sprickorna
är korsande gator i torr luft.

I kryptan har himlens pelare mjuknat.
Jag klamrar mig fast vid dem.

RACHAEL BOAST

I ÖVERSÄTTNING AV LARS GUSTAF ANDERSSON

Rachael Boast, f. 1975 i Suffolk, sedan länge bosatt i Bristol, har etablerat sig som en de viktigaste representanterna för sin generation. Hon debuterade med den uppmärksammade *Sidereal* 2011, och de två följande samlingarna, *Pilgrim's Flower* 2013 och *Void Studies* 2016 har fått ett lysande mottagande med flera litterära priser. *Pilgrim's Flower* nominerades till det prestigefyllda Griffin Poetry Prize och *Void Studies* till T.S. Eliot Prize. Vid sidan av de egna samlingarna har hon också redigerat antologier samt doktorerat i poesi vid anrika University of St Andrews med Don Paterson som handledare.

”Lyssna till klangen!” manade Ezra Pound, något

som Boast har hörsammat: Hon arbetar medvetet för att göra poesi laddad av språkets musikaliska energi. Men Boasts poesi är mer än klingande, den är också lärd. Hon är intresserad av historia, alkemi, religion, mysticism... När jag träffade henne i samband med Världspoesidagen i Malmö 2019 ville hon helst diskutera Swedenborg och gladdes åt att vid ett besök i Lund få se huset där Strindberg skrev *Inferno*. (Diktarna med ”nordiska” motiv är för övrigt resoner på besöket i Sverige.) Materialet är hämtat från ett ännu inte publicerat manuskript, men ”Stum” har presenterats tidigare i brittisk radio, som ett svar på Jean Cocteau's *Vox humana*.—LGA